

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy krajowe, które zezwalają urzędnikowi oddelegowanemu do pracy w instytucji Unii Europejskiej na dokonanie, na okres tego oddelegowania, wyboru: albo na rzecz zawieszenia odprowadzania składek do systemu emerytalnego państwa swego pochodzenia, w którym to wypadku jego emerytura z tego systemu jest w pełni skumulowana z przywilejami emerytalnymi związanymi ze stanowiskiem sprawowanym w ramach oddelegowania, albo na rzecz dalszego odprowadzania tych składek, w którym to wypadku jego emerytura z tego systemu jest ograniczona do wysokości koniecznej do doprowadzenia sum emerytur, w tym emerytury nabytej w systemie znajdującym zastosowanie do stanowiska objętego oddelegowaniem, do wysokości emerytury, jaka zostałaby nabyta w braku oddelegowania, naruszają zobowiązania wynikające z art.45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art.48 tego traktatu i zasady lojalnej współpracy, o której mowa w art. 4 Traktatu o Unii Europejskiej?

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 25 czerwca 2015 r. w sprawie T-305/13,
SACE i Sace BT/Komisja, wniesione w dniu 4 września 2015 r. przez Servizi assicurativi del
commercio estero SpA (SACE) i przez Sace BT SpA**

(Sprawa C-472/15 P)

(2015/C 381/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Servizi assicurativi del commercio estero SpA (SACE), Sace BT SpA (przedstawiciele: M. Siragusa i G. Rizza, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Włoch

Żądania wnoszącego odwołanie

SACE zwraca się do Trybunału o uwzględnienie niniejszego odwołania i uchylenie rozstrzygnięcia Sądu zawartego w sentencji zaskarżonego wyroku oraz o uwzględnienie, bez przekazywania sprawy do Sądu, żądań przedstawionych przez wnoszące odwołanie w pierwszej instancji, a mianowicie o:

- stwierdzenie nieważności in toto decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 marca 2013 r. C(2013) 1501 wersja ostateczna w sprawie środków SA.23425 wdrożonych przez Włochy w 2004 i 2009 r. na rzecz SACE BT S.p.A.;
- tytułem ewentualnym stwierdzenie częściowej nieważności tej decyzji w zakresie ograniczonym do uwzględnionego zarzutu lub zarzutów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania a w tym kosztami w postępowaniu w przedmiocie środka tymczasowego T-305/13 R.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczący możliwości przypisania państwu włoskiemu spornych środków: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE świetle interpretacji tego postanowienia przez Trybunał w wyroku „Stardust Marine” (sprawa C-482/99); oczywiście błędna interpretacja motywu 177 lit. b) pkt i) uzasadnienia decyzji; ustalenie okoliczności faktycznych których faktyczna nieprawdziwość wynika z dokumentów zawartych w aktach sprawy i zniekształcenie treści decyzji; nielogiczne uzasadnienie; niesłuszne uzupełnienie uzasadnienia zaskarżonej decyzji; błędne zastosowanie zasady wedle której zgodność z prawem decyzji w dziedzinie pomocy państwa należy oceniać w świetle informacji jakie Komisja mogła posiadać w momencie jej wydania, w związku z dwoma pismami ministerstwa gospodarki i finansów (zwanego dalej „MGF”) skierowanymi do SACE S.p.A. przedstawionymi przez rząd włoski w załączniku do jego uwag interwenienta.

- W zaskarżonym wyroku ustanowiona została następująca zasada: okoliczność, że sporna transakcja realizuje interesy przedsiębiorstwa publicznego pokrywające się z interesem ogólnym nie musi wcale oznaczać, iż przedsiębiorstwo to mogło wydać swą decyzję z pominięciem wymogów stawianych przez organy władzy publicznej. Według Sądu, nic nie stoi na przeszkodzie temu, aby państwo mogło nakazać przedsiębiorstwu publicznemu przeprowadzenie operacji o charakterze komercyjnym, którą, choć spełnia ona jednocześnie w danym przypadku kryterium prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, można niewątpliwie przypisać państwu. W konsekwencji od Komisji nie wymaga się, aby dla spełnienia wymogu możliwości przypisania, wykazała że zachowanie publicznego przedsiębiorstwa byłoby inne gdyby działało ono w sposób autonomiczny. Rozumując w ten sposób Sąd odszedł od zasad ustanowionych w wyroku „*Stardust Marine*”. Z jego wyroku wynika, że sama okoliczność, iż państwo kontroluje przedsiębiorstwo publiczne, które to podlega szczególnym zasadom organizacyjnym, wystarcza, aby stwierdzić, że organy władzy publicznej zawsze i w każdym razie są z definicji zaangażowane w wydawanie decyzji w sprawie interwencji na rzecz spółek zależnych rzeczonoego przedsiębiorstwa. W przypadku takim jak w niniejszej sprawie, możliwość przypisania środka państwu będzie mogła zostać wykluczona jedynie, jeżeli dowiedzione zostanie, iż zarząd spółki dominującej podjął decyzję o treści takiej, iż uniemożliwia ona równoległą realizację również interesów o znaczeniu ogólnym. W niniejszej sprawie, taką decyzją mogła być jedynie likwidacja SACE BT, której zresztą Komisja z definicji nie przeciwstawiłaby się. Jeżeli natomiast środek przyjęty przez publiczne przedsiębiorstwo może w teorii odpowiadać również celowi leżącemu w interesie ogólnym lub został przyjęty z uwzględnieniem również tego interesu, należy domniemywać, że zarząd postanowił tak, ponieważ decydując nie mógł nie uwzględnić wymogów organów władzy publicznej i nie jest dozwolone ani możliwe dowiedzenie czego innego;

- Ogólne poszlaki wskazujące na możliwość przypisania środków państwu członkowskiemu wykorzystane przez Komisję i zaakceptowane przez Sąd nie mówi nic o stopniu autonomii, z jaką zarząd SACE S.p.A. kierował i kieruje przedsiębiorstwem: i to nie tylko w wypadku uwzględnienia każdej z nich oddzielnie, lecz także gdy rozważane są łącznie. Poszlaki te nie pozwalały na wykazanie niczego innego niż okoliczność, że w 2009 r. państwo włoskie sprawowało kontrolę nad spółką SACE S.p.A. ze względu na posiadanie jej wszystkich akcji. Wyrok „*Stardust Marine*” wymaga jednak, aby poszlaki wykorzystywane w celu wykazania zaangażowania państwa były ściśle związane z danymi środkami, uwzględniając ich zakres, treść i zawarte ustanowione w nich warunki. W zaskarżonym wyroku wyraźnie uznano, że poszlaki wskazujące na możliwość przypisania środka państwu członkowskiemu wykorzystane w decyzji – z których wszystkie (z wyjątkiem jednej) odnoszą się do działalności SACE w zakresie ubezpieczenia ryzyk niezbywalnych, w którym to sektorze SACE BT nie jest obecna – dotyczą natomiast ogólnego kontekstu w jakim działa SACE S.p.A., nie zaś okoliczności przypadku i kontekstu w jakim przyjęto sporne środki. Pomimo tego Sąd nie stwierdził, że poszlaki te ze swej istoty są nieodpowiednie, aby bezpośrednio uzasadniać domniemanie rzeczywistego zaangażowania państwa w przyjmowanie omawianych środków. W ten sposób Sąd przesunął akcent, w ramach badania możliwości przypisania środka, na całość stosunków pomiędzy państwem i przedsiębiorstwami odpowiadającymi modelowi spółek z udziałem publicznym – określanymi wprost przez ustawę we włoskim porządku prawnym jako spółki akcyjne – co doprowadziło do pozbawienia wszelkiego znaczenia szczególnego przedmiotu, szczególnego charakteru i szczególnej treści rozważanych środków a także faktycznych przyczyn ich przyjęcia. W rzeczywistości poszlaki wykorzystane przez Komisję wskazują, że bardzo nieprawdopodobne jest, aby doszło do jakiegokolwiek zaangażowania państwa w przyjmowanie spornych środków

- Natomiast w ramach analizy wymogu, aby możliwe było przypisanie środka państwu, Sąd nie uwzględnił bezspornego wniosku, iż na mocy ustawy MGF nie sprawuje zarządu spółek, w których ma udziały, i nie koordynuje ich działań, jak podniosła SACE w skardze, przytaczając właściwe przepisy. Ponadto Sąd nieprawidłowo zastosował zasadę, zgodnie z którą zgodność z prawem decyzji w dziedzinie pomocy państwa należy oceniać w świetle informacji jakie Komisja mogła posiadać w momencie jej wydania, w zawiązku z dwoma pismami MGF skierowanymi do SACE S.p.A. przedstawionymi przez państwo włoskie w załączniku do jego uwag interwenienta. Rzeczone pisma potwierdzają bowiem jedynie zasadę autonomii zarządu w stosunkach pomiędzy MGF i SACE S.p.A., która była dobrze znana Komisji, chociażby ze względu na to, iż rząd włoski wielokrotnie przedstawiał ją tejże instytucji w toku procedury pogłębionego badania na postawie art. 108 ust. 2 TFUE. Na powyższe dwa dokumenty powołano się więc jedynie w celu potwierdzenia przedstawionych już uwag i nie wprowadzają one żadnych znaczących zmian w istotnych elementach badanych środków.

Zarzut drugi dotyczący braku korzyści rzekomo przyznanej SACE BT przez sporny środek: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE i nieprawidłowego zastosowania kryterium prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej; stwierdzenia okoliczności faktycznych, których nieprawdziwość wynika z dokumentów w aktach sprawy; przeinaczenia argumentu zgodnie, z którym SACE S.p.A. skorzystała z dorozumianego podwyższenia o 5/12 pobranej stawki prowizji w stosunku do stawki zapłaconej przez SACE BT prywatnym reasekuratorom; błędnej kwalifikacji tego argumentu jako niedopuszczalnego „nowego zarzutu”.

- Wykazując oczywiście ograniczoną znajomość i zrozumienie dynamiki sektora ubezpieczeniowego, a zwłaszcza reasekuracji nadwyżki strat (Excess of Loss (zwanej dalej „XoL”), Sąd podobnie jak wcześniej Komisja, popełnił poważne i oczywiste błędy stwierdzając okoliczności faktyczne, których nieprawdziwość wynika z dokumentów w aktach sprawy. Wystawienie na ryzyko reasekuratora nadwyżki szkodowości nie wzrasta, gdy udział reasekuratora w pokryciu reasekuracyjnym jest bardzo wysoki: jest tak bowiem wyższemu udziałowi w umowie XoL odpowiada pobrana opłata proporcjonalna. Ponadto nie występuje zwiększenie ryzyka, w wypadku gdy zbywający wpada w trudności finansowe, ponieważ w umowie XoL ryzyko głównej straty dla reasekuratora nie jest związane z trudnościami zbywającej spółki, pomimo ryzyka niewypłacalności nabywców ubezpieczonych. Należy dodać, że ryzyko upadłości zbywającej SACE BT, również w wypadku trudności finansowych w ogóle nie istniało zważywszy, że uiszczenie na rzecz spółki dominującej opłaty za podpisanie umowy reasekuracyjnej odbyło się w jednej racie i zawczasu, a gdyby do niego nie doszło pokrycie reasekuracyjne po prostu nie zostałyby aktywowane. Omawiana umowa XoL nie dotyczyła jedynie 25 % ryzyka reasekurowanego przez SACE BT, z uwagi na co nieprawdą jest że – jak stwierdzono w wyroku – druga umowa przewidująca inną opłatę mogła zostać wynegocjowana z SACE S.p.A. w odniesieniu do salda pokrycia reasekuracyjnego. Wreszcie Sąd zupełnie przeinaczył argument, wedle którego – jako że SACE S.p.A. przystąpiła do umowy, a więc i do pokrycia reasekuracyjnego ryzyka, dopiero w dniu 5 czerwca 2009 r., chociaż jako wynagrodzenie otrzymała opłatę obliczoną w wymiarze rocznym – rzeczona spółka skorzystała faktycznie z dorozumianego podwyższenia o 5/12 stawki opłaty pobranej w porównaniu do stawki zapłaconej przez SACE BT prywatnym reasekuratorom uwzględniając okres ryzyka, który już upłynął bez wystąpienia szkód. Zważywszy, że okoliczności te wynikają z zaskarżonej decyzji, Sąd naruszył prawo stwierdzając, że nie zostały one podane do wiadomości Komisji podczas postępowania administracyjnego. Jako że SACE poprzestała na sformułowaniu – w kontekście jej drugiego zarzutu i w drodze jego rozszerzenia – argumentu dalszego dowodu na brak istotnego ryzyka wystąpienia korzyści, Sąd błędnie zakwalifikował omawiany argument jako niedopuszczalny nowy zarzut.

Zarzut trzeci dotyczący braku korzyści rzekomo przyznanej SACE BT przez trzeci i czwarty sporny środek: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE i nieprawidłowe zastosowanie kryterium prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej; niesłuszne uzupełnienie uzasadnienia zaskarżonej decyzji

- Zarząd SACE S.p.A. działał w sposób zupełnie analogiczny do zarządów innych podmiotów prywatnych, które zważywszy na wysoki poziom niepewności i pilności jakim cechował się rynek w 2009 r. dokonały analogicznych zastrzyków kapitałowych w spółki zależne pomimo braku prognoz dotyczących przyszłych przepływów pieniężnych uzasadniających pod względem rachunkowym oczekiwania co do odpowiednich dochodów tychże spółek przynajmniej w długim okresie. Taki obiektywny rezultat, który wynikał ze zwykłej obserwacji dynamiki rynku w danym momencie historycznym, powinien być przeważać w stosunku do jakiegokolwiek względu o charakterze teoretycznym lub spekulatywnym w ramach stosowania przez Komisję kryterium prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Co więcej w decyzji nie wymieniono żadnego konkretnego przypadku prywatnej spółki działającej w zwykłych warunkach rynkowych, która wobec poważnych trudności wynikających z kryzysu, została przez swych akcjonariuszy poddana likwidacji a nie rekapitalizacji. Niezrozumiałe jest, a w każdym razie Sąd nie wyjaśnił, dlaczego SACE miałyby być zobowiązana do oceny ex ante przyszłej dochodowości SACE BT i do przekazania Komisji odpowiednich elementów wstępnej oceny, mimo że z danych rynkowych wynikało, iż prywatni inwestorzy nie uczynili tego. Wreszcie, zważywszy że Komisja uznała w toku swego pogłębionego dochodzenia, iż nie musiała oceniać z należytą uwagą argumentów poniesionych przez SACE w celu zastosowania kryterium empirycznego w kontekście kryterium prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, Sąd błędnie orzekł, że instytucja ta miała prawo odrzucić je, biorąc pod uwagę teoretyczną możliwość, iż transakcje kapitałowe dokonane przez podmioty prywatne były z kolei uznane za niezgodne z kryterium prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej albowiem obejmowały elementy pomocy.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 11 września 2015 r. – Autorità Garante della Concorrenza e del mercato/Albini & Pitigliani
SpA**

(Sprawa C-483/15)

(2015/C 381/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità Garante della Concorrenza e del mercato

Strona pozwana: Albini & Pitigliani SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy zasada proporcjonalności, która zgodnie z art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej reguluje procedurę wymierzania sankcji, stoi na przeszkodzie interpretacji art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾ utrwalonej przez Komisję Europejską w Wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien (2006/C 201/02), a także odpowiedniej praktyce krajowej, zgodnie z którą sankcja nakładana na przedsiębiorstwa, które naruszyły zakaz porozumień ograniczających konkurencję jest obliczana przy zastosowaniu okoliczności do kwoty podstawowej wynikającej z uwzględnienia różnych czynników, które należy wziąć pod uwagę na podstawie prawa Unii Europejskiej, a w każdym wypadku przed obniżeniem do 10 % obrotu, co wiąże się z ryzykiem, że zastosowanie okoliczności łagodzących do kwoty podstawowej może nie mieć wpływu na indywidualizację sankcji, której okoliczności są określane w wyniku dostosowania odpowiedniej kwoty z uwagi na cechy konkretnej sprawy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 2 lipca
2015 r. w sprawach T-425/04 REV i T-444/04 REV, Francja i Orange/Komisja, wniesione w dniu
14 września 2015 r. przez Komisję Europejską**

(Sprawa C-486/15 P)

(2015/C 381/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito, B. Stromsky, D. Grespan, i T. Maxian Rusche, członkowie Służby Prawnej)

Druga strona postępowania: Republika Francuska, Orange, wcześniej France Télécom, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (szósta izba w składzie powiększonym) z dnia 2 lipca 2015 r. w sprawach połączonych T-425/04, Republika Francuska przeciwko Komisji i T 444/04, France Télécom przeciwko Komisji, w zakresie, w jakim wyrok ten: